

Pasningsvejledning

Præriehund

Sorthalet præriehund (*Cynomys ludovicianus*) tilhører egernfamilien. Af de fem nulevende arter af præriehunde er sorthalet præriehund den mest almindelige, muligvis den eneste, i privat hold. Foto: Henrik Bringsøe

- 1 Dyreart
- 2 Fuldvoksen størrelse
- 3 Forventet levealder
- 4 Anbefalet størrelse og indretning af anlæg eller bur
- 5 Særlige pasningsbehov, herunder krav til temperatur
- 6 Stimulering og behov for motion
- 7 Fodring
- 8 Sociale behov
- 9 Formering, yngelpleje og eventuel neutralisation
- 10 Typiske tegn på sygdom og nedsat trivsel
- 11 Øvrige informationer

1 Dyreart

Cynomys ludovicianus

Sorthalet præriehund (Black-tailed prairie dog)

Præriehunde er gnavere (Rodentia) tilhørende egernfamilien, Sciuridae, der omfatter over 250 arter af træegern, flyveegern, pragtegern, jordegern, klippegern, sisler, murmeldyr, præriehunde m.fl.

Præriehunde udgøres af slægten *Cynomys* med i alt 5 arter, som er udbredt i forskellige områder i Nordamerika.

C. ludovicianus er den mest almindelige, muligvis den eneste, præriehund i privat hold; den ses dog i dag relativt sjældent i Danmark.

2 Fuldvoksen størrelse

Sorthalet præriehund bliver ca. 30 cm lang plus halen på 7-10 cm, og vægten er 700

Sværhedsgrad:
Meget krævende

Kort om dyret

- Ca. 30 cm (uden hale), 700-1500 g; hanner størst
- Op til 12 år gammel
- Dagaktiv
- Udeanlæg min. 5 x 3 m med min. 1 m dyb jordbund til gravning af gange og huler
- Bliver ofte mindre aktiv om vinteren og går evt. i hi
- Kræver rigeligt gnavemateriale
- Jordlevende og graver store underjordiske gangsystemer
- Kan med træning gøres tillidsfuld
- Æder primært græsser og urter
- Lever i kolonier med flere familiegrupper; skal altid holdes flere sammen, helst i grupper
- Drægtig i ca. 5 uger og føder typisk 3-5 unger
- **Bemærk:** Uegnet som kæledyr

Udbredelse og levesteder

Sorthalet præriehund er udbredt i Nordamerika fra det nordligste Mexico gennem det centrale USA til en lille del af det sydlige Canada.

Arten lever i tørre græsområder, på steppe og prærie, og foretrækker områder med lav vegetation, så de let kan holde øje med fjender og kommunikere med artsfæller. De tolererer en vis grad af forstyrrelse af deres miljø og findes ofte i områder med græssende husdyr.

g til 1,5 kg. Hannerne bliver størst. Vægten forøges naturligt over efteråret, så den kan klare sig gennem en kold vinter uden stort fødeindtag.

Allerede som relativt unge efter fravæningen ses en størrelsesforskel mellem han og hun. Den sikre kønsforskel ligger i afstanden mellem endetarmsåbning (anus) og kønsåbning, der er størst hos hanner og ganske lille hos hunner. Hunner har 8-10 dievorter på bugen.

Kroppen er forholdsvis stor og kompakt, benene er korte og kraftige med kraftige kløer, halen kort, øjnene store og ørerne små.

Pelsen er lys til mørk brun øverst og hvidlig til brunlig på undersiden. Halespidsen er mørk eller helt sort. Pelsen skiftes mellem sommer og vinter.

3 Forventet levealder

I naturen er levealderen omkring 5-7 år, hunnerne bliver oftest ældre end hannerne. Dødeligheden for unger under 1 år er meget høj (nogle steder omkring 50 %), da de er specielt sårbare over for naturlige fjender (bl.a. prærieulv, amerikansk grævling, rødlos, rovfugle, klapperslanger og mennesker), drab fra flokfæller (infanticid) og forskellige sygdomme.

I fangenskab, hvor forholdene er mere stabile, kan præriehunde blive helt op til 12 år gamle.

4 Anbefalet størrelse og indretning af anlæg eller bur

Præriehunde er dagaktive og udelukkende jordlevende. De lever naturligt i kolonier bestående af flere familiegupper. Dyrene graver et stort underjordisk gangsystem med huler og reder bygget af tørt græs. De underjordiske gange og huler, som præriehundene opholder sig i hele natten, er typisk ca. 1,5 m dybe, men dybere forekommer. Gangene bruges som beskyttelse mod regn, kulde og ekstrem varme samt tilflugt fra naturlige fjender. Grundet præriehundes stærke sociale behov skal de altid holdes flere sammen i en lille gruppe eller flok.

Til præriehunde anbefales et udeanlæg på mindst 3 x 5 m til op til 10 individer, forudsat at de har gode gravemuligheder i anlægget. Mere optimalt er dog et anlæg på min. 25-36 m² til såvel en lille som lidt større gruppe, da individerne derved har endnu bedre mulighed for at udfolde deres naturlige adfærd og for i større omfang at undgå og undslippe hinanden under eventuelle konflikter.

Anlægget skal placeres på et solrigt område. Anlæggets sider (ved åbne anlæg min. 1 m høje) skal være lodrette og glatte og bestå af f.eks. mursten, beton, eternit, polycarbonat, og inventar skal placeres, så dyrene ikke kan risikere at klatre over siderne og herved undslippe. Indgangen til anlægget skal være sådan, at præriehundene ikke vil kunne flygte ud ved ud- og indgang. Anlægget skal være sikret nedadtil (f.eks. med fliser, beton, kraftigt trådnet), så dyrene ikke kan grave sig ud. Bemærk ved brug af fliser og beton, at bunden skal være effektivt drænet ved nedbør. I visse områder står grundvandet relativt højt (i kystnære områder med sandjord kan niveauet være blot 1,5 m nede), og her kan anlægget flugtsikres med fliser i siderne ned til grundvandets laveste niveau, som vil udgøre en uigennemtrængelig barriere for dyrene.

Bundlaget skal bestå af et dybt lag jord, min. 1 m i dybden, således at præriehundene kan grave og etablere deres egne underjordiske gangsystemer med gange og huler. Vær sikker på, at grundvandets niveau er tilstrækkeligt langt ned, så de underjordiske gange og huler forbliver tørre og frostfrie året rundt.

Enkelte træstammer, store grene og sten/klippeformationer på jorden kan gives som inventar, da det giver et mere udfordrende miljø og mulighed for udkigsposter, men generelt skal anlægget være åbent og så solrigt som muligt. Halm og/eller hø gives med jævne mellemrum i tørvejr, da dyrene bruger det til at fore hulerne og rederne under jorden. Giv dog kun så meget, at det hele trækkes ned i gangene inden for en

Præriehunden har relativt store øjne. De ser godt i dagslys og kan opdage potentielle fjender på lang afstand. Ørerne er små, hvilket forhindrer meget jord og skidt at komme ind i øregangen, når dyrene grave gange og huler. Foto: Henrik Bringsøe

Præriehunde graver store, komplekse underjordiske gangsystemer, som beskytter dem mod ekstreme temperaturer og naturlige fjender. I anlægget skal bundlaget bestå af en min. 1 m dyb jordbund, så dyrene kan grave og etablere deres gange og huler. Foto: Josh More

Undgå kollaps af jorden

Hvis al jorden i anlægget har været fjernet for at etablere den flugtsikre bund, bør jorden stampe godt, så de underjordiske gange ikke risikerer at kollapse.

Endvidere bør der gå nogle måneder, før præriehundene sættes ind i anlægget, så jorden er blevet normalt kompakt.

halv times tid.

Foderrester fjernes dagligt. Bunden rives for ekskrementer et par gange månedligt.

5 Særlige pasningsbehov, herunder krav til temperatur

Præriehunde er i naturen tilpasset et miljø, hvor kolde vintre forekommer, og de kan derfor klare at gå ude i det danske klima året rundt, såfremt de har mulighed for at grave deres egne gange tilstrækkeligt dybt under jorden og har adgang til rigeligt redemateriale.

Selvom denne præriehundeart i naturen normalt ikke går i permanent vinterhi, bliver den ofte mindre aktiv med nedsat stofskifte i vinterperioden og vil opholde sig en stor del af tiden i sine huler under jorden. I fangenskab herhjemme (ved udendørs hold) ses dog i mange tilfælde, at de går i vinterhi i 1-2 måneder, typisk i december til januar. Også på regnfulde, vindblæste dage og ved høj varme forbliver præriehundene typisk skjult i jordhulerne.

Som gnavere har præriehunde rodåbne fortænder, som skal slides naturligt, for at de ikke vokser sig lange og skæve. Derfor skal der hyppigt være passende gnavemateriale tilgængeligt i form af usprøjtede grene (frugttræer, bøg og birk) og kraftige, ru græsser.

6 Stimulering og behov for motion

Som de fleste egern er præriehunde nysgerrige dyr, der gerne undersøger nye ting ved bl.a. at gnave i dem. Deres naturlige levesteder er dog generelt relativt ensartede, og en stor del af dyrenes tid går med gravning og vedligeholdelse af gange og huler og med sociale interaktioner med flokfæller. For at sikre præriehundenes trivsel i fangenskab er en dyb jordbund og kontakt til artsfæller derfor helt essentielt.

Selvom præriehundene aldrig må sulte og skal fodres dagligt, er det en god idé med 3-4 timer om dagen uden tilgængeligt foder, da det vil stimulere dem til aktivt at søge efter føde. Gem og spred da foderemnerne rundt omkring i anlægget, f.eks. i forskellige udfordrende beholdere i træ (dog kun så udfordrende, at dyrene stadig kan få fat på foderet), revner/huller i stykker af træ, under mindre sten og træstammer mv. På den måde bruges tid og kræfter på at få fat i føden, og dyrene stimuleres til at udvise naturlig fødesøgningsadfærd. Bemærk, at præriehundene hurtigt vil bide træ og andre materialer i stykker, hvorfor man bør undgå at bruge kostbare anordninger.

Præriehunde, der holdes indendørs, ses at kunne blive særdeles tamme og fortrolige med ejeren, men de ses dog også pludseligt at kunne ændre temperament og blive aggressive over for ejeren. Da dyrene har dårlige muligheder for at udvise naturlig adfærd indendørs (gravning, social kontakt med flere artsfæller), kan sådant hold dog ikke anbefales.

I de anbefalede udendørs frianlæg vil præriehunde normalt ikke blive tamme i en sådan grad, at de let vil kunne tages op. De kan dog med træning og tålmodig tilvænning sagtens lære at blive trygge ved menneskers tilstedeværelse ved anlægget og ikke gå i panik, når det er nødvendigt at indfange dem i dertil indrettede fælder. Præriehunde i udendørs frianlæg gøres tillidsfulde og halvtamme ved at sætte sig ind i anlægget og tålmodigt tilbyde dem særligt attraktivt foder fra hånden. Med tiden tillader de modigste individer at blive kløet eller nusset, men de vil aldrig bryde sig om og vil stresses af at blive grebet om og fastholdt. Præriehunde, der føler sig truede eller bange (f.eks. ved håndtering), kan kradse og bide temmelig hårdt i forsvar, og håndtering bør derfor kun ske hvis nødvendigt.

De rigtig store kolonier i naturen kan optage et område på over 100 ha, men én familiegripes aktivitetsområde er typisk omkring 0,1-0,6 ha, og de holder sig normalt inden for kort afstand til gangsystemet, så de altid let kan søge tilflugt fra naturlige fjender. I tørkeperioden, hvor fødetilgængeligheden er lavere, er

Præriehunde kan sagtens tåle at holdes ude året rundt, så længe de kan grave gange og huler dybt i jorden og har adgang til rigeligt redemateriale. I vinterperioden bliver de typisk mindre aktive og går eventuelt i hi. Foto: Henrik Bringsøe

Præriehunde bruger naturligt meget af deres tid på at grave og vedligeholde de underjordiske gange og huler. Det er derfor vigtigt i fangenskab at give dem mulighed for at udføre denne helt naturlige adfærd. Kontakt til artsfæller er desuden meget vigtigt for at sikre deres trivsel. Foto: Henrik Bringsøe

Uegnet som kæledyr

Præriehunde egner sig ikke som kæledyr, da de har behov for rummelige, stimulerende anlæg, hvor de kan grave store underjordiske gange og huler. De kræver desuden kontakt med flere artsfæller for at trives.

individene dog ofte nødsaget til at bevæge sig længere væk fra kolonien i jagten efter mad, hvor de så er specielt sårbare som byttedyr.

Så længe præriehundene har mulighed for at grave gange og huler i bundlaget, tilgodeses deres behov for motion og fysisk aktivitet.

7 Fodring

Præriehunde æder i naturen mange forskellige slags græsser og urter, som udgør langt størstedelen af deres føde. Larver, græshopper, biller og bisoneskrementer ædes også, men kun i meget lille grad i forhold til den vegetabiliske, fiberrige føde.

Da præriehundes fordøjelsessystem er tilpasset en meget fiberrig og relativt proteinfattig føde, skal basisfoderet udgøre forskellige urter og græsser (inkl. rødder), f.eks. mælkebøtter, svinemælk, høgeurt, haremad, cikorie, hyrdetaske, fuglegræs, hønsetarm, kløver, katost, rød tvetand, skvalderkål, tusindfryd, burresnerre, stokrose, knopurt, samt friske skud af roser og brombær. Med en afvekslende kost af vilde planter vil vitamin- og mineraltilskud være overflødig. Giftige planter skal naturligvis undgås, men selv hvis det sker, kan præriehundene tilsyneladende identificere disse og vil da lade dem ligge.

I mangel af friske planter (primært vinter) anbefales at give frisk hør, grøntpiller og forskellige slags rodfrugter. Alsidige frøblandinger (små kornstørrelser) kan af og til gives som tilskud, men kun i lille grad.

Præriehunde er meget begejstrede for frø, men det er fedende og anbefales derfor kun i små mængder (kun i større mængder for ældre og svækkede individer, som oplever væggtab). Frugt er sukkerholdigt og fiberfattigt og bør derfor også kun tilbydes en gang imellem som godbid.

Præriehunde skal jævnligt have friske kviste og grene at bide i, da det bidrager til et naturligt og nødvendigt tandslid og til at holde dyrene aktive. De mest attraktive dele af friske pilekviste ædes gerne. Er der buske og træer, der spærrer for udsynet over landskabet, vil præriehundene hurtigt grave dem ned.

Mange steder, hvor præriehunde naturligt lever, er der ikke adgang til vand, og den nødvendige væske optages da fra planteføden. I fangenskab skal der dog altid tilbydes frisk drikkevand i en drikkeflaske (med tud i gnavesikret materiale, dvs. ikke aluminium), så de kan drikke efter behov.

Da præriehunde er dagaktive, skal den store fodring ske om morgenen, evt. med lidt supplerende foder om eftermiddagen.

Til forskel fra mange andre egern samler præriehunde ikke fødeforråd.

8 Sociale behov

Sorthalet præriehund lever i store kolonier på normalt mellem 50 og 1.000 individer (men der kan være både færre og flere), der lever tæt sammen. I tidligere tider (før de storstilede udryddelseskampagner) kunne sorthalet præriehund sågar findes flere millioner sammen. Kolonien er opdelt i mange små familiegupper, der typisk består af 1 kønsmoden han, 2-3 voksne hunner og nogle få unger, men grupperne kan også være større.

Mens familiegupperne generelt er aggressive over for hinanden, er individerne inden for samme familieguppe særdeles sociale. I små kolonier er aggressionerne dog begrænsede, og i et rummeligt udendørs anlæg med en mindre gruppe vil individerne normalt leve i fred og fordragelighed uden for ynglesæsonen. Hannen, hunnerne og ungerne i samme gruppe interagerer ofte socialt med hinanden, genkender hinanden på dufte og slikker hinanden ved venskabelige møder. De soignerer hinandens pels, hvilket overvejende menes at fungere til at styrke de indbyrdes sociale bånd.

Præriehunde æder i naturen primært vegetabiliske, fiberrige emner. De skal derfor fodres med forskellige urter og græsser, som man eventuelt kan finde i det fri. Om vinteren kan gives frisk hør, grøntpiller og rodfrugter. Foto: Henrik Bringsøe

Vigtig rolle i naturen

Præriehunde er vigtige led i de økosystemer, de lever i, da de bl.a. med deres naturlige grave- og fødesøgningsadfærd er med til at øge mangfoldigheden af naturligt plante- og dyreliv.

Derudover er de vigtigt bytte for mange forskellige slags rovdyr, der dermed har fødegrundlag til at kunne eksistere her.

Læs om status og trusler for præriehunden i naturen i afsnit 11.

Præriehunde lever i naturen i store kolonier bestående af flere familiegupper med typisk én voksen han og flere hunner. De skal i fangenskab altid holdes flere sammen, og mest optimalt er en gruppe på 4 eller flere individer, så dyrene har rig mulighed for social kontakt med artsfæller. Foto: Henrik Bringsøe

I ynglesæsonen øges aggressionsniveauet generelt. Selv hunnerne i samme familiegruppe bliver i denne periode ofte aggressive over for hinanden, og de slår relativt ofte hinandens unger ihjel (infanticid).

Præriehunde kommunikerer vha. dufte, lyde og visuelle signaler. De mange forskellige lydssignaler, de udsender, har hver deres funktion, og deres vokale kommunikation er meget kompleks. Afhængigt af rovdyrets type og hvor kritisk situationen er, udstødes forskellige kald, og adfærdsresponsen hos flokfællerne er da forskellig afhængigt af kaldet og dermed truslen. Ét bestemt kald (lyder tilnærmelsesvis som "weeeeh" eller "yeeeeow") opleves i forskellige sammenhænge og udstødes, idet præriehunden i en pludselig bevægelse strækker sig lodret op og kaster forbenene højt op. Det medfører ofte en kædereaktion, da en del af de øvrige flokfæller vil gøre det samme. Dette bemærkelsesværdige signal, der kaldes "jump-yip" eller "yahoo-kald", ses i flere kontekster og tjener tilsyneladende flere sociale formål (signal for at en fare er ovre, styrkelse af gruppens sammenhold).

I lyset af præriehundes naturlige organisering, komplekse sociale adfærd og store sociale behov skal de altid holdes flere sammen. Det absolut mest optimale for dyrenes trivsel er at anskaffe sig en gruppe på mindst 4 individer, og de må aldrig holdes alene.

Præriehunde bør kun holdes med artsfæller. Hold med andre dyrearter vil sandsynligvis nedsætte trivslen og stresser nogle eller alle dyr.

9 Formering, yngelpleje og eventuel neutralisation

De fleste præriehunde yngler normalt først, fra de er ca. 2 år gamle. Ynglesæsonen i naturen er fra februar til april, og hunnerne er typisk kun i brunst en enkelt dag i yngleperioden, hvorfor hun maks. får 1 kuld årligt.

Parringer foregår normalt kun inden for familiegruppen, hvilket betyder, at hunnerne parrer sig med én han og hannen med flere hunner (polygyni). Parringen sker under jorden, hvorfor det er svært at se, om dyrene er i færd med at yngle. Et tegn herpå kan være, at dyrene truer hinanden og slås, mens et specielt kald muligvis også udstødes i yngleperioden. Hunnernes dievorter bliver normalt først meget synlige, når ungerne allerede er kommet op fra reden under jorden, men ved nærmere undersøgelse vil de sandsynligvis være forstørrede endnu tidligere.

Drægtighedsperioden er ca. 33-38 dage, og fødslen foregår i reden under jorden. Kuldstørrelsen er 1-8, men typisk 3-5 unger, der er nøgne og blinde og vejer ca. 15 g ved fødslen. Deres øjne åbnes først efter ca. 1 måned.

Ungerne forbliver i reden under jorden og dier hos moderen indtil 6-7-ugers-alderen. Kun kort før den gradvise fravæning kommer ungerne op fra jordhulerne, og det ses til tider her, at de dier fra andre hunner end moderen. Ungerne er først helt fuldt udvoksede i godt 1-års-alderen.

Hannerne forlader normalt den flok, de er født i, som 1-2 år gamle for at blive optaget i en anden gruppe eller med andre omstørfende danne sig en ny koloni, hvorved ekstrem indavl undgås (moderat indavl f.eks. fætre-kusine-par ses dog). I visse tilfælde, når alle nære slægtninge er borte, ses hunner dog også at forlade flokken.

Avl mellem nærtbeslægtede individer (f.eks. kuldsøskende) skal i fangenskab så vidt muligt undgås ved at tilføre nye unge individer til flokken. Ekstrem indavl kan have negative sundheds- og adfærds-mæssige konsekvenser for afkommet.

10 Typiske tegn på sygdom og nedsat trivsel

Anskaf dig altid kun præriehunde, der er sunde og raske, uden udfådd fra næsen, og som fra starten har været holdt under gode forhold. Dyr, der har levet i en gruppe, er fortrækkelig, da de vil være lettere at få til at fungere socialt i en ny gruppe.

Præriehundes vokale kommunikation er meget kompleks, og alarmkaldene er forskellige alt efter truslen. Præriehunde har fået deres populærnavn, fordi deres alarmkald kan minde om hundebjæf. Foto: Giant Ginkgo

Hunnerne parrer sig typisk med familiegruppens ene voksne han. Ungerne kommer først op fra reden under jorden som godt en måned gamle. Her kan de ses at die hos andre hunner end moderen. Foto: Henrik Bringsøe

Dyrlæger med viden om præriehunde

Relativt få dyrlæger i Danmark har speciel viden om præriehunde.

Forhør dig hos Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Dyr for kontakt til sådanne dyrlæger.

Sundhedstegn er en tæt og blank pels, blanke øjne, og at der er tørt og rent ved snuden og under halen. Bemærk, at præriehundes pels mellem vinter og sommer kan se pjusket og pletvis bar ud – dette er helt naturligt, når de smider vinter- eller sommerpelsen.

Diarré kan forekomme, især ved for hurtige og drastiske foderskift og ved for vandholdig føde. Sørg derfor altid for, at eventuelle skift mellem fodertyper sker gradvist. Bemærk dog, at præriehunde, der placeres i transportkasser og andre uvante steder, ofte vil få diarré, formentlig udløst af stress, hvilket i disse tilfælde derfor ikke behøver at være et sygdomstegn.

Odontoma er en meget ubehagelig tandlidelse, der tilsyneladende kun ses hos præriehunde, som holdes i indendørs bure. Ved denne lidelse stopper fortænder i overmundens deres normale vækst og vokser i stedet opad gennem luftvejene til hjernen. Det første, diskrete tegn er, at fortænderne virker for korte, og dernæst ses udflåd fra næseborene og måske nysen, hvilket kan forveksles med forkølelse eller luftvejsinfektion. Den eneste effektive behandling mod odontoma er en kompliceret operativ fjernelse af fortænderne i overmundens, og dyret vil herefter ikke kunne indtage føde naturligt. Aflivning er derfor i sidste ende den bedste løsning ved denne lidelse. Udflåd fra næsen kan derfor være et særdeles dårligt tegn. Årsagen til lidelsen kendes ikke, men hænger muligvis sammen med, at de gnaver i burets metalnet.

11 Øvrige informationer

Status og trusler i naturen

Selvom sorthalet præriehund i dag anses som værende ikke-truet (IUCN: Least concern), da den samlede bestand regnes for at være meget stor, har arten de fleste steder oplevet stor tilbagegang.

Fragmentering og ødelæggelse af deres naturlige levesteder samt udbrud af pest (bakteriel og dødelig sygdom overført fra inficerede lopper), som ved inficering hurtigt kan udrydde en hel koloni, er begge trusler mod bestanden.

Bevidste udryddelsesforsøg har også i høj grad har bidraget til artens tilbagegang. Mange steder anses præriehunden som et skadedyr, der ødelægger og spiser af afgrøder samt ændrer jorden med deres gangsystemer, hvorfor de især tidligere blev forsøgt udryddet via forgiftning og beskydning. I dag kontrolleres officielt kun de populationer, der lokalt er specielt problematiske, men mange lokale ses dog stadig at have en negativ holdning til præriehunde og forsøger derfor at udrydde dem.

Den nok alvorligste konsekvens af, at bestanden af præriehunde er blevet kraftigt reduceret over de seneste 200 år, er, at den sortfodede ilder (*Mustela nigripes*) har mistet en stor del af sit fødegrundlag. Blandt andet som følge heraf ansås den sortfodede ilder som uddød i naturen sidst i 1980'erne for herefter at blive genintroduceret fra bestande i fangenskab. Den vilde bestand af sortfodet ilder i dag er dog stadig udryddelsestruet (IUCN: Endangered).

Flere informationer

For kontakt til praktikere forhør dig hos Dansk Primat Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Pattedyr (www.aber.dk).

Derudover kan der læses mere om sorthalet præriehund og dens hold i bogen "Egern" af Michael O. Jørgensen (Atelier, 2007) samt på hjemmesiden www.praerihunde.dk med bl.a. artiklen "Præriehunde på friland" af Henrik Bringsøe.

Rigeligt gnavemateriale er helt nødvendigt, for at præriehundes tænder ikke bliver for lange. Forvoksede og skæve tænder kan betyde, at dyrene ikke kan indtage tilstrækkelig føde. Relativt seje og ru græsser (højt indhold af silikater) samt friske grene og kviste er gode for præriehundene at gnave i og slide tænderne på. Foto: Henrik Bringsøe

Menneske & dyr

Tidligere blev mange præriehunde på systematisk vis indfanget til kæledyrsindustrien til bl.a. Canada, USA, Europa og Japan.

Da flere præriehunde var blevet smittet med abekopper fra importerede gambianske kæmperotter fra Afrika, var det i perioden 2003-08 i hele USA (og i visse stater er det stadig) forbudt at indfange og viderefordre såvel vilde som opdrættede præriehunde. På den måde kunne det undgås, at sygdommen ville spredes blandt mennesker.

I EU tilrådes medlemslandene nationalt at ulovliggøre al import af vildfangede præriehunde fra USA. I forlængelse heraf har Danmark en særskilt bekendtgørelse (nr. 619, 2003) om forbud mod indførsel af præriehunde (vilde som opdrættede) fra USA.

Sammenslutning – Foreningen for Exotiske Pattedyr. Beskrivelserne er dermed et udtryk for, hvordan vi mener, arten bør holdes, således at dens fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov opfyldes. Der tages forbehold for, at arten kan holdes på andre velfærdsmæssigt forsvarlige måder end dem beskrevet. Ligeledes tages forbehold for, at ny viden om artens biologi og erfaringer med dens hold kan foreligge efter udarbejdelsen af denne vejledning.

1. version. December 2013